

THREE BLADES. ONE GILLETTE.

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

BA LƯỠI DAO. MỘT GILLETTE.

THE FAMILY · 04

Mọi thứ chúng ta thật sự sở hữu — không ồn ào, không hay biết — vẫn cứ tiến về phía trước.

Như thời gian.

Nó không hỏi. Nó không báo trước.

Nó đến.

Nó có một cái tên: Định mệnh.

Có một người đàn ông từng quyết định rằng mình sẽ được ghi nhớ.

Không phải ở một nơi. Không phải trong chốc lát.

Bởi nhân loại.

Ông có một cơ hội.

Một buổi chiều ở nước Mỹ, ông nhặt từ dưới đất lên một lưỡi dao bị vứt bỏ.

Một người khác đã phát minh ra nắp chai.

Ông nhìn thấy một điều khác.

Ông không cải tiến một sản phẩm.

Ông viết lại một cử chỉ.

Cạo râu trở thành một hệ thống.

Lưỡi dao trở thành thứ dùng một lần.

Cái tên trở thành vĩnh viễn.

Khi người ta mua sản phẩm,

họ nói tên ông.

King Camp Gillette.

Hội viên Tam Điểm.

Tác giả cuốn The Human Drift, 1894.

Cha tôi.

Con của một thợ mỏ và một người mẹ quý tộc.

Được nuôi dạy chu đáo. Được rèn nên không giới hạn.

Năm 12 tuổi, những người đàn ông trưởng thành đã sợ ông.

Không phải vì ông bạo lực —

mà vì ông không do dự.

Một đêm, trên đường đến rạp chiếu bóng,

ông bị một đám lớn tuổi hơn tấn công.

Một mình.

Không lối thoát.

Ông thấy một lưỡi dao cạo dưới đất.

Nhặt nó lên.

Rạch một vết ngang mặt một đứa trong bọn.

Chúng bỏ chạy.

Khoảnh khắc ấy không bao giờ rời đi.

Mười bốn năm sau:

120 ứng viên.

Một vị trí.

Ông đứng thứ ba.

Hai người đầu tiên thương lượng.

Ông thì không.

Ông vào Gillette Ý.

Và ở lại 40 năm.

Sau khi nghỉ hưu, chẳng có gì thay đổi.

Người ta vẫn dừng ông lại trên phố.

Vẫn nhận ra ông.

Không phải nhờ tên ông.

Mà nhờ điều ông đại diện.

Frega.

Người đàn ông của Gillette.

Lưỡi dao.

Thứ Hai nào ông cũng đi từ sớm.

Thứ Sáu nào ông cũng trở về.

Không bao giờ than phiền.

Không bao giờ giải thích.

Ông là cha tôi.

Một ngày nọ, ông nói với ai đó rằng tôi là đứa con trai duy nhất thật sự giống ông.

Nhiều năm sau tôi mới biết.

Đó là cách của ông.

Không tuyên bố.

Chỉ có định hướng.

Tôi 19 tuổi.

Nghĩa vụ quân sự.

Đã đỗ kỳ thi vào ngành cảnh sát.

Ông gặp tôi ở Napoli, tháng 5 năm 1985.

Đó không phải một cuộc gặp cha con.

Không phải chuyện công việc.

Đó là một điều gì khác.

Ông hỏi tôi một câu duy nhất:

"Con định làm gì với cuộc đời mình?"

Không áp lực.

Không lời khuyên.

Chỉ vậy thôi.

Tôi mất bảy ngày.

Rồi tôi vào một tổ hợp gắn với Gillette.

Vị trí thấp nhất có thể.

Phải bắt đầu từ đáy

nếu muốn nhìn thấy đỉnh.

Mười tám năm.

Tôi đã lên tới đó.

Rồi có điều gì đó kết thúc.

Không phải tiền.

Không phải chức vị.

Mà là hứng thú.

Vậy nên tôi ra đi.

Ông gặp lại tôi, riêng tư.

Khi đã nghỉ hưu.

Ông không cố ngăn tôi.

Ông nói ông hiểu.

Ông luôn biết điều đó sẽ xảy ra.

Vì tôi giống ông:

khó đoán.

Luôn tiến về một điều gì tốt hơn.

Ngày 30 tháng 11 năm 2003.

Tôi rời Mẹ Gillette của tôi.

Nhưng tôi không đánh mất ADN.

Ba câu chuyện.

Ba khoảnh khắc.

Đây là câu chuyện thứ tư.

Hội Tam Điểm từ năm 1993.

Pythagoras.

Môn tu luyện huyền bí.

Bạn lấy đá thô

và biến nó thành thứ chịu được sức nặng.

Trí óc mài sắc

những gì trái tim nuôi dưỡng.

Tôi trở thành một nhà quản lý quốc tế.

Đi khắp thế giới.

Thêm mười tám năm nữa.

Rồi một ngày

tôi bắt đầu viết.

Không phải một cuốn.

Không phải hai.

Không phải mười.

Không phải năm mươi.

Không phải một trăm.

Hơn 1.600.

Tôi thôi không đếm nữa.

Tôi muốn được công nhận.

Nhưng tôi không bán sách.

Tôi trao quyền truy cập.

Hệ thống không biết đặt tôi vào đâu.

Một tác giả độc lập cho đi mọi thứ

không phải là một hạng mục.

Mà là một vấn đề.

Tôi không tấn công hệ thống.

Tôi làm điều tệ hơn.

Tôi rút giá trị ra khỏi nó.

Họ đọc tôi.

Nhưng họ không quản được tôi.

Họ không định giá được tôi.

Họ không đóng khung được tôi.

Tôi không thể bị kiểm soát.

Tôi không có giá.

Vì tôi không bán gì cả.

Định mệnh chẳng bao giờ được ngờ tới.

Như tôi.

Nhưng nó tồn tại.

Và tôi vẫn đang tiến về phía nó.

Nando